

De același autor la Editura Nemira:
Agentul Cormac

Autorul englez NEAL ASHER s-a născut în 1961. Fascinat de *O poveste cu un hobbit* și de *Stăpânul inelelor*, aflat sub influența părinților săi care erau fani SF, a început să scrie de la șaisprezece ani. Înainte de a se dedica exclusiv scrisului, a lucrat succesiv în industria de mobilier, apoi ca mecanic, programator industrial și grădinar. Primul său roman, *Gridlinked*, a apărut în 2001. Până în prezent a publicat paisprezece romane și patru volume de povestiri și a fost tradus în rusă, germană, franceză, spaniolă, portugheză, japoneză, cehă și română. Cu o singură excepție, acțiunea tuturor romanelor sale se desfășoară în universul Polity; *Agentul Cormac* și *Război în zona de Separație* fac parte dintr-o serie de cinci romane.

NEAL ASHER

■ RĂZBOI ÎN ZONA DE SEPARAȚIE

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Separația, practic zona de frontieră a Polity, a stabilizat în multe cazuri porțiunile dincolo de care Polity a încetat să se extindă (un exemplu elocvent fiind chiar partea situată între Polity și al Treilea Regat Prador, numit „Cimitirul” de către locuitorii săi), însă, în rest, ea a continuat să se deplaseze spre exterior (cu precădere spre centrul galaxiei). Pe această demarcație s-au desfășurat și continuă să se desfășoare numeroase conflicte, pentru că dincolo de ea ocupația umană și chiar IA se extind mai departe, ca urmare a existenței primelor diaspore din sistemul solar și a emigrației continue a oamenilor și IA-urilor care caută ceva nou sau se fereșc de ceva vechi. Aceste conflicte se numesc Războaie de Separație – fiind în mod specific definite astfel de resursele necesare lor și de felul în care ele exercită presiuni asupra teritoriului Polity. De obicei, cuirasatele Securității Centrale a Pământului (SCP), forțele terestre ale Polity sau acțiunile lor combinate pun imediat capăt conflictului. În general, activitatea de curățenie care urmează durează mai mult. De-a lungul istoriei Polity am cunosțință doar de un conflict care a fost considerat mai grav decât Războiul de Separație, iar acesta s-a declanșat când Prador a distrus stația Avalon, apoi navele sale au pătruns în spațiul Polity așa cum un roi de viespi invadează un stup de albine. Cu toate acestea, am auzit zvonuri privind desfășurarea altor conflicte care au ieșit din tiparele definiției Războaielor de Separație.

Însă amănuntele nu sunt prea clare. Probabil că acestea sunt doar mituri, legende urbane sau șabloane menite să gâdile orgoliul maselor. Ori poate sunt cu totul altceva...

Din *Cum stau lucrurile* de Gordon

Cele două milioane de locuitori ai planetei Klurhammon susțineau că lumea lor nu avea o populație suficient de mare pentru a justifica un runciblu, acel dispozitiv pentru transportarea instantanee a oamenilor pe distanțe uriașe în spațiu. Puținii care simțiseră nevoia de a călători își puteau rezerva cu ușurință un loc pe una dintre numeroasele nave sosite în vizită pentru a încărca recoltele realizate de unitățile de construcție biomoleculară care reprezentau activitatea principală a lumii lor. Cu toate acestea, în realitate, localnicii nu doreau să le ușureze eforturile celor din Polity-ul interstelar pentru a-i vizita. Erau introvertiți, se arătau încântați de societatea lor mică, apreciau spațiile deschise din jurul fermelor înalt tehnologizate și din singurul oraș întins și deschis numit Hammon, și îi priveau pe restul locuitorilor din Polity cu indiferență sau suspiciune.

Nu ei trebuiau să ia hotărârea.

Un runciblu fusese instalat în Hammon în urmă cu douăzeci de ani, împreună cu inteligența artificială care avea rolul de control, care a devenit efectiv guvernator planetar. Au existat obiecțiuni față de această hotărâre, însă când vizitatorii nu au apărut, iar după ce a crescut cu repeziciune profitabilitatea anumitor produse biologice speciale – cândva transportate cu nave spațiale, însă acum erau trimise cu runciblul – acele obiecțiuni s-au stins. Puținii vizitatori sosiți au fost tratați cu respect, dar cu prea puțină căldură, și curând numărul lor s-a redus substanțial. Drept urmare, oamenii de pe Klurhammon au continuat să aibă un stil de viață introvertit și oarecum bizantin, însă au găsit repede justificări pentru antipatia lor față de vizitatori.

Inteligența artificială controlare și echipajul navei *Lubeck* – un cargou lung de un kilometru și jumătate, având forma unui papuc

și o structură care amintea de un chioșc de submarin, care ieșea din locul în care ar fi trebuit să se afle glezna – l-au văzut primii pe vizitator. Ciudata lui semnătură subspațială prevestea sosirea a ceva cu totul necunoscut – ceva ce, cu excepția IA-ului, nimeni de pe navă nu a putut recunoaște. Membrii echipajului căscau ochii cu un respect amestecat cu teamă la ecranul pe care apăruse o sferă cu diametrul de patru kilometri și jumătate, părând a fi alcătuită dintr-o masă încâlcită de miriapode uriașe fără picioare, aflate într-o mișcare neîncetată, iar buclele se zvârcoleau când aproape, când departe de ea. Obiectul a alunecat prin dreptul navei *Lubeck*, propulsat de un motor care se agăța chiar de țesătura spațiului.

Unii au reușit să exclame de uimire, după care accelerația uriașă, care nu a putut fi compensată de plăcile gravitaționale interne ale navei, i-a aruncat în pereți, pe podele sau în tavan. IA-ul navei *Lubeck* știa că asta va ucide cu siguranță câțiva membri ai echipajului, dar era convins că a rămâne în apropierea acelui obiect ar fi însemnat moartea tuturor.

Avusese dreptate.

Proiectilul a traversat ca un ac spațiul dintre cele două nave, iar deplasarea lui a reprezentat doar o licărire de o clipă pentru ochiul uman, însă suficient de lungă pentru IA, a cărui viteză de gândire era cu câteva ordine de mărime deasupra celei a membrilor echipajului de pe *Lubeck*, astfel încât ar fi putut recita toate rugăciunile din canoanele tuturor religiilor într-o fracțiune de secundă. Proiectilul a lovit coca navei *Lubeck* și a explodat înainte ca membrii echipajului, care se izbeau puternic de structura internă a navei, să fi apucat să moară din cauza rănilor. Un foc fierbinte ca soarele a izbucnit în interiorul navei lovite, călătorind spre exterior într-o sferă care nu a fost încetinită, și nici deviată de materialul aflat pe navă. Într-o explozie orbitoare de lumină și în tăcerea spațiului, cargoul a dispărut pur și simplu. Nava șerpuit-încâlcită nu și-a schimbat cursul și nici nu a alunecat ușor pe orbită în jurul lui Klurhammon, chiar dacă focul lăsat în urmă se răcise și se dispersase. *Lubeck* era acum un nor care se împrăștia

din materie gazoasă și presărată de globule de metal care se răceau și se întăreau în ceva ce semăna perfect cu o minge.

IA-ul runciblului, pe nume Klurhammon, după lumea pe care o guverna, a avut mai multe secunde la dispoziție pentru a urmări sosirea acelei nave necunoscute. Asta i-a îngăduit să transmită date și să poarte o scurtă discuție, după care o formă de interferență de spațiu U i-a zădărnicit încercarea.

– Tocmai a sosit o navă a lui Erebus, care a distrus o navă-cargou, iar acum se apropie, a comunica el Centralei Pământului. Nici măcar nu se deranjează să se ascundă cu ajutorul tehnologiei cameleon.

– Ieși. Ieși imediat, i-a spus inteligența.

– Am înțeles că lumea mea nu „prezintă importanță tactică“, a remarcat Klurhammon. Voi rămâne și voi face tot ce voi putea pentru oameni.

IA-ul Klurhammon – din punct de vedere fizic, o bucată mare de cristal care folosea procesoare cuantice de interfațare – încă avea posibilitatea de a se propulsa cu ajutorul unui tun-șină departe de planetă, ajungând în spațiu. A preferat să nu facă asta, astfel că a activat gama destul de jalnică de arme orbitale și a lansat proiectile. Acestea au pornit în goană spre nava necunoscută, iar fasciculele de microunde au lovit invizibile în spațiu. IA-ul a observat că unele fascicule nimeriseră ținta, însă unitățile modulare înnegrite ale structurii ca de vierme a navei necunoscute s-au rotit spre interior, fiind înlocuite de noi segmente, strălucitoare, amintind de niște picioare de insectă. Să spere că vreun proiectil va fi mai distrugător? Chiar în clipa în care s-a gândit la asta, o furtună de foc s-a extins pe o suprafață de zeci de mii de kilometri, iar toate proiectilele au detonat înainte de a-și atinge ținta.

„Proastă decizie“, și-a spus Klurhammon.

În următoarea secundă și jumătate, cât îi mai rămăsese IA-ului planetar, nu a sosit niciun răspuns din partea Centralei Pământului. Fasciculul de particule de înaltă intensitate lansat de nava străină avea diametrul de doi metri și jumătate: drept și albastru în vid, el a devenit neclar și de culoare turcoaz când a pătruns în atmosferă. Fasciculul a lovit centrul Hammon, direct deasupra runciblului,

iar în următoarele câteva secunde, furtuna declanșată a mistuit runciblul, IA-ul și complexul înconjurător, lat de trei kilometri, apoi a pătruns în oraș, răzând clădirile doborâte de unda de șoc a exploziei inițiale. Au murit cincizeci de mii de oameni, unii dintre ei atât de repede, încât nu au rămas decât pete pe unele ziduri care mai puteau sta în picioare, iar alții s-au stins în suferințe lente și cumplite având cea mai mare parte a pielii carbonizată.

La fel ca mulți de pe lumea Klurhammon, Cherub Egengy era haiman – o ființă umană combinată parțial cu o IA. Aflat într-un loc dominant de pe fațada nordică a Bolovanului, când a văzut orașul lovit cu atâta forță, s-a agățat de piatra de culoare ocru, care era înconjurată de iarbă-neagră, și nu a reușit să prelucreze imaginea văzută. Cu întârziere, prin intermediul unităților de comunicație, a primit mesajul – cu pachete de informații explicative – pe care IA-ul le transmisese înainte de a dispărea: „Suntem atacați de o navă controlată de entitatea numită Erebus. Va urma cu siguranță un asalt planetar sau distrugerea planetară. Fugiți! Ascundeți-vă!“

Încercând direct în minte pachetele de informații prin intermediul legăturii de rețea, Cherub a aflat instantaneu că Erebus era IA-ul solitar care controlase cândva cuirasatul *Trafalgar*, care dezertase din Polity după războiul umanității împotriva Pradorului. Acel IA malign, care avea la dispoziție o nanotehnologie periculoasă și o flotă care număra peste zeci de mii de nave, revenise pentru a ataca.

Distrugere planetară.

Brusc, cadrul de sprijin al lui Cherub – console motorizate pentru brațele și picioarele care se terminau cu degete suplimentare din metal, iar două membre adiționale porneau de la nivelul taliei – s-a întins, prinzându-se de rocă, trăgându-l foarte aproape de ea. Pentru un moment, a crezut că aceea era, la un anumit nivel al său, o reacție față de „distrugerea planetară“, însă ulterior și-a dat seama că subpersona sa, orientată pe ideea supraviețuirii, pe care o plasa întotdeauna online când făcea ceva primejdios, recunoscuse alt pericol. După o secundă, valul exploziei din oraș a încercat să îl smulgă de pe suprafața rocii. Carapacea lui cu nervuri îi proteja deja spatele, începând cu gâtul și terminând cu partea inferioară a

coloanei vertebrale. Apoi a desfăcut gluga senzorială care, când era închisă, avea forma unei limbi de metal care pornea de la ceafă, dar acum se desfăcuse ca petalele unei flori pentru a-i oferi mai multă protecție. Cu toate acestea, a simțit cărbuni încinși trecându-i prin îmbrăcăminte și ajungând la pielea brațelor și picioarelor. Cu ajutorul carapacei, a accesat online un program menit să îi blocheze mușchii și să ignore mesajele de durere, după care s-a apucat să analizeze mai atent pachetele de informații trimise de IA.

– Nanotehnologie Jain. Subversiune informațională. Capabilă să sechestreze toată tehnologia Polity și chiar oamenii.

Blocând instantaneu accesul tuturor surselor externe spre carapacea lui, a întrerupt un program care sosea. Pe plan intern, a identificat ceea ce primise deja, rulând programe de diagnosticare de înalt nivel, tehnici de izolare și programe ucigașe și de vânătătoare. L-a primit exact la timp: un vierme informațional respingător și extrem de complex, care l-ar fi făcut să devină supus față de orice ar fi trimis acel... Erebus. Se întreba cât de mulți alții au reușit să reacționeze atât de repede. Ce se întâmplase cu fratele lui, Carlton? Dar cu mama lui? Întorcând puțin capul, a contemplat orașul care era cuprins de incendii. Probabil că fratele lui, Carlton, care se afla la sere, reușise să oprească viermele. Mama lor, însă...

Ea ieșise în oraș cu treburi, iar Cherub urcase pe Bolovan. Treburile sigur o duseseră foarte aproape de centru orașului, de aceea a apreciat că șansele ei de supraviețuire erau aproape nule. A simțit durerea ca pe un pumn strâns în piept și a socotit că dorința lui bruscă de a coborî la nivelul solului pentru a se îndrepta spre oraș nu avea nicio logică. Însă mama lui îl sfătuisese mereu să acționeze logic – să își folosească împreună mintea umană și inteligența artificială cu rezultatele cele mai bune. Citise cândva că „Suferința este toleranța egoistă” și a hotărât pe loc să nu permită ca acest lucru să îl ucidă, pentru că în acele clipe din cer coborau tot felul de lucruri direct peste oraș.

Prin intermediul părții de hardware din craniu, Cherub a folosit măsuri de programare în interiorul carapacei, precum și măsuri neurochimice, pentru a slăbi durerea, dar fără a-i afecta inteligența.

Fugi! Ascunde-te!

Acolo era prea vizibil, de aceea a activat efectul cameleonice de suprafață al carapacei și al îmbrăcămintei din pânză cameleon. Poate că înclinația lui de a purta asemenea haine și de a porni prin sălbăcie pentru a studia fauna locală va ajuta la salvarea vieții lui. Configurând partea de hardware internă și scriind programe în gând, a creat un facsimil apropiat aparaturii cameleonice a Securității Centrale a Pământului – SCP. Carapacea lui nu posedă suficiente facilități de proiectare și scanare care să o facă pe deplin eficientă, dar trebuia să fie de ajuns. Apoi, când vântul a scăzut la nivelul de furtună fierbinte, a introdus sprijin complet online în programul de cățărare și s-a grăbit să urce restul fațadei de piatră ca un păianjen care merge pe un perete.

Ajungând pe culmea curbată a Bolovanului, Cherub a scrutat peisajul din jur. Păsările de bolovan pe care venise să le vadă dispăruseră – speriate, fără îndoială de explozie –, dar oricum nu îl mai interesau. Folosindu-și gluga senzorială, potențialul complet al ochilor avansați și toate programele de îmbunătățire pe care le avea la dispoziție, s-a concentrat asupra obiectelor care coborau spre oraș. A numărat zece forme ca de bacili, fiecare arătând ca o bacterie bastonaș prokariot, însă lungi de aproape un metru și optzeci și având exteriorul de culoare gri-albăstrui, lipsit de orice formă.

Bombe?

Nu era probabil, deoarece nava de deasupra părea capabilă să distrugă planeta fără să recurgă la asemenea metode convenționale. În orice caz, bombele de o asemenea mărime trebuiau să distrugă planeta, și atunci, de ce să fie lansate zece în același loc? Prin urmare, trebuia să presupună că nu erau bombe, pentru că astfel era totuna cu a recunoaște că mai avea foarte puțin timp de trăit. S-a mulțumit să urmărească atent. Înregistrând tot ce vedea și simțea.

Așternându-se în jurul zonei centrale, arse, lucrurile-bastonașe au lăsat impresia că se topeau în moloz. Concentrându-și privirea asupra unuia, a văzut că se extindea precum ceva făcut din gelatină, peste molozul alcătuit din piatră spongioasă și grinzile încălcite. Apoi a început să scoată excrescențe tentaculare care au pătruns

cu repeziciune în crăpăturile din jur. Aproape de unul dintre acele lucruri-bastonaș a observat o femeie care mergea împleticit, având ceva agățat de brațe, ducând acel obiect în față. Și-a dat seama că femeia era oarbă și că de pe brațe îi atârna pielea zdrențuită.

Mama lui se aflase cu siguranță în zona exploziei, așa că probabil murise instantaneu – desigur, era mai bine.

Cherub s-a străduit să abandoneze acel șir de gânduri înainte ca acesta să îi modifice din nou chimia creierului.

Femeia auzise ceva, pentru că s-a oprit și s-a întors brusc. Dintr-o canalizare apropiată s-a înălțat un tentacul ca un șarpe cu clopoței pregătindu-se să lovească, apoi a țâșnit în față și i-a pătruns în piept, iar numeroși cârcei i-au ieșit exploziv prin spinare, de parcă lucru înfiorător s-ar fi spintecat în trupul ei. S-a prăbușit în genunchi, târând obiectul cu sine. După câteva clipe, obiectul s-a retras, a părut să șovăie într-un soi de echilibru deasupra ei, apoi a căzut la pământ și s-a zvârcolit până a trecut pe lângă ea, ieșind la nesfârșit din canalizare. Rămasă în genunchi, victima s-a legănat în față și în spate, apoi, brusc, a sărit în picioare. A privit un moment în jur, ignorând parcă faptul că în fața ei era o ruină carbonizată și că părea să nu mai aibă ochi. După ce a scrutat un morman de moloz, ea s-a apropiat de el și a ridicat o bară de oțel beton de vreo șaiszeci de centimetri lungime. Cherub a urmărit apoi căutările hotărâte ale femeii printre ruine și a văzut-o cum zdrobește craniul altei victime arse, după care și-a continuat drumul. Cherub și-a dat seama că baciliformele erau produse ale tehnologiei Jain și că acestea îi infectau pe supraviețuitori cu aceeași tehnologie. În cele din urmă, Cherub și-a îndepărtat cu brutalitate atenția de la femeie și a observat un alt obiect coborând din cer.

Acesta era un soi de navă, evident. Avea nouă metri lungime și era curbată precum capătul unei linguri. La exterior era verde-argintiu, ajungând la negru spre margini, și avea un model amintind de vinișoare maronii care se desfășurau pe suprafața ei. În tăcere, nava a aterizat în interiorul orașului, în care acum se puteau vedea excrescențele tentaculare bizare la fiecare câțiva zeci de metri, dar și oameni, răpiți la fel ca femeia oarbă, umblând

nesiguri printre ruine și având asupra lor arme improvizate. Era o viziune de iad, pentru că aceștia măcelăreau alți supraviețuitori cu o regularitate bolnăvicioasă. Iar când nava abia sosită s-a desfăcut și din ea a apărut o siluetă, s-a creat impresia că însuși demonul suprem coborâse acolo pentru a supraveghea totul.

De la depărtare, ciudatul umanoid părea a fi făcut cu totul din metal – la fel ca un Golem cybercorp cu piele metalică. Însă o verificare mai atentă evidenția faptul că exteriorul său verde-albăstrui, strălucitor, nu avea încheieturi vizibile și se întindea și se contracta pe cadrul său ca o piele vie. Androidul era impresionant de înalt și incredibil de subțire, iar degetele lui întinse semănau cu picioarele unui păianjen. Capul avea o pantă abruptă spre spate, imediat după frunte, și se îngusta brusc spre dispozitivul fără buze al gurii lui. Nu avea nas, iar ochii ca de insectă erau fără pleoape.

Silueta a mers pe jos dinspre navă către un morman de moloz și a rămas în așteptare. Una dintre tentacule s-a desfășurat dinspre masa fumegândă de piatră poroasă și grinzi și s-a arcuit peste ea până când a ajuns la un metru de fața androidului. Vârful tentaculului s-a divizat în trei dinți, apoi a înghețat. Imediat, dinții s-au strâns din nou, iar tentaculul s-a retras în moloz. Umanoidul s-a răsucit și s-a întors la nava lui.

Cherub a evaluat ceea ce văzuse și a înțeles că, probabil, acel măcel brutal din oraș reprezenta o preocupare aproape periferică pentru ceva capabil să utilizeze o asemenea tehnologie. Desigur, dacă vei ataca, întâi de toate distrugi IA-ul și runciblul, dar câteva victime care supraviețuiesc arsurilor nu prezintă nicio importanță. A urmărit activitatea care continua să se desfășoare în mijlocul ruinelor. Distrugând IA-ul, se șterge o sursă masivă de informații. Cherub era convins că asistasă la un exercițiu de culegere de informații – și cei care colectaseră datele tocmai își prezentaseră rapoartele.

Umanoidul s-a retras în nava spațială, care s-a ridicat imediat, oprindu-se brusc în aer, apoi a accelerat drept spre locul în care Cherub stătea ghemuit. El a rămas complet nemișcat, pe deplin convins că dispozitivele cameleonice îl vor ascunde. Nava i-a trecut

cu viteză pe deasupra capului, după care a coborât mult spre câmpurile cu plante modificate radical. Era limpede că androidul căuta ceva, iar Cherub s-a întrebat despre ce era vorba. Lumea aceea era mică și insignifiantă și, așa cum se declara într-unul dintre pachetele de informații ale IA-ului, „nu prezintă importanță tactică”. Poate Cherub avea să descopere ce căuta androidul, deoarece se îndrepta în aceeași direcție pe care trebuia să o urmeze și el pentru a ajunge la sere, unde spera să afle ce se petrecuse cu Carlton.

Așezat într-un salon cu vedere spre spațiu de la bordul uriașei nave spațiale *Jerusalem*, agentul Ian Cormac contempla obiectul pliat într-un colț, care arăta la fel ca un cadavru cromat de păianjen, ceea ce reprezenta o aproximare destul de bună față de realitate. Însă nu era un cadavru, autodezactivat și plictisit. Cormac înțelegea prea bine cum se simțea drona-păianjen. Acolo nu se întâmpla nimic și, dacă avea să se întâmple ceva până la urmă, el știa că cel mai probabil implicarea lui va fi să vadă lucrurile dintr-un fotoliu de accelerație și să spere că totul va fi bine. Însă, cu toate că și el simțea cerințele suplimentare, nu era plictisit, pentru că trebuia să se obișnuiască cu ceea ce părea a fi o gamă cu totul nouă de simțuri.

Încă unul...

S-a întors pentru a privi pe fereastra panoramică de dimensiuni mari aflată de-a lungul unui perete. I-a fost greu să definească senzația pe care a trăit-o: probabil ca o scădere bruscă a presiunii, un puls de infrasunete sau una dintre acele explozii de lumină la vreme de noapte, provocată de o rază cosmică răstăcită care atinge nervul optic, ori poate o notă falsă care apare într-o simfonie despre care, până în acel moment, nu știuse că o interpreta. Nicio descriere nu părea potrivită. Într-un fel, era similară cu sentimentul de inefabil pe care îl avea când nava la bordul căreia se găsea cădea în spațiul U. De astă dată totuși era ceva direcțional. Și a reușit să simtă masa și forma. Știa în mod instinctiv și i se confirmase deja o asemenea senzație în numeroase situații că un alt cuirasat apăruse în spațiul real, la jumătate de an-lumină distanță. Putea arăta cu siguranță spre acel loc

și câteodată simțea că, dacă ar face un efort de voință, ar putea chiar să păsească spre el.

Cormac știa că mintea lui funcționa oarecum ciudat. În confruntarea finală cu un psihopat pe nume Skellor, scăpase dintr-o substructură Jain care îl ținuse prizonier pășind prin spațiul U – o ispravă despre care se credea că era imposibil de realizat de către o ființă umană. Silit să acționeze la extrem și având creierul penetrat de tehnologia organică Jain pe care Skellor o folosisese pentru a-l tortura, el reușise acel lucru. Era o capacitate pe care câteodată o socotea foarte utilă, dar, dacă asta avea vreo asemănare cu ceea ce îi făcuse Skellor, atunci ar fi preferat să evite atingerea acelei stări încă o dată. De atunci încolo încercase să folosească aceeași rută de scăpare când fusese urmărit de biomecanismele lui Erebus, însă atunci dăduse greș. Asta îi crea senzația pe care o are un alergător ținut într-un scaun cu roțile, dar care încă simte pista sub tălpi și vântul în față.

A încercat să alunge acea senzație supărătoare și să revină la prezent folosindu-și legătura de rețea pentru a cerceteze amănunțit traficul de comunicații din acel sistem planetar extrem de activ. *Jerusalem* – IA-ul care controla uriașa navă se afla la bord în acele momente – transformase sistemul într-o fortăreață. Scarflow, lumea locuită și fierbinte din apropiere, era adăpostită de oglinzi uriașe care deviau energia soarelui spre instalațiile orbitale. Când flota Polity, devastată, sosise acolo după confruntarea dezastruoasă cu Erebus, acea energie fusese transformată în fascicule maser coerente, proiectate spre o planetă rece, de mărimea lui Marte, aflată ceva mai departe, astfel încât acea energie a putut fi folosită pentru teraformarea ei. La sosirea flotei, procentul de energie proiectată se redusese rapid, iar restul fusese stocat pentru a fi folosit ulterior, în vreme ce maserale coerente au fost pregătite imediat pentru a fi utilizate ca arme.

Însă Erebus nu sosise.

Erebus, care controla un număr uriaș de nave biomecanoide, construite prin folosirea tehnologiei Jain, prinseseră într-o amuscadă o flotă de nave Polity și o distruseseră în mare parte.